

млади, и стари, и учени и прости. Отъ сутринь до вечерь не се изпразвали царскитѣ дворове, но никой нищичко не можалъ да познае.

По едно врѣме се задала една стара прѣгърбена баба. Съ тоягата си пжтъ отваряла и тихичко думала:

— Пуснете ме, баба, пуснете ме да видя и азъ това чудо нечувано. Спрѣла се бабата при кокалчето и казала:

— Махнете, баба, махнете тѣзи златни грамади. Па се навела бабата до земята, взела шепа прѣстъ и посипала малкото кокалче.

— Турете сега двѣ желтички.

Шомъ турили и кокалчето се дигнало. Всички извикали зачудено.

— Не виждате ли, баба, — отъ човѣшко око е това кокалче; човѣшкото око на злато се не на-
сища. Него прѣстъта само го плаши.

